

vidt jeg erindrer, været oppe paa 15 pence, hvilket svarer til noget over 6 pCt. Det er naturligvis en meget betydelig Indkomstskat til Staten; men de engelske Borgere have til Gengæld *ikke* at betale en eneste Øre i Indkomstskat til Kommunerne; Kommunerne have deres Indtægter gennem Skatter paa faste Ejendomme. Og jeg vil tilføje, at en engelsk Finansministers Ærgerrighed er ikke at bringe Indkomstskatten op, men det modsatte; naar han kan se sit Snit dertil, sørger han for at faa Indkomstskatten ned. Naar vi tage de andre Lande, som det ærede Medlem nævnede, f. Eks. Preussen, hvor Indkomstskatten til Staten stiger til 4 pCt. for de højeste Indtægter, saa findes der i Preussen ganske vist tillige Indkomstskat i Kommunerne. Hvor høj denne Indkomstskat er, har jeg vanskeligt ved at sige nøjagtigt; men efter de Data, som foreligge for mig, ledes jeg til at antage, at Indkomstskatten i Stæderne i Preussen gennemsnitlig ikke overstiger 3 pCt. Jeg skulde være tilbøjelig til at tro, at de danske Købstæder vilde være i ikke ringe Grad fornøjede, hvis det samme kunde siges for deres Vedkommende. Naar vi komme til Østerrig, hvorom det ærede Medlem sagde, at der findes en Indkomstskat paa 10 pCt., maa jeg først gøre opmærksom paa, at denne Indkomstskat af 10 pCt. fandtes i tidligere Tid, men den eksisterer ikke mere; der er i Halvfemserne vedtaget en ny Lov, hvorefter Maksimum af Indkomstskatprocenten er mellem 4 og 5 pCt. Men ogsaa her gælder det, at det, der svares i Indkomstskat i Kommunerne, efter hvad der foreligger for mig — nøjagtig kan jeg ikke sige det — er væsentlig mindre, end hvad der svares her i Landet. Og hvad endelig Italien angaar, hvor der, som nævnt, findes en Indkomstskat, som kan stige endog op til 13 pCt., saa tror jeg; at Skatteforholdene i Italien just ikke ere egnede til at tjene umiddelbart til Forbillede, ej heller til at sammenlignes med vore Forhold. Jeg mener derfor at kunne berolige ærede Medlemmer med, at naar vi nu i Tilgift til den Indkomstskat og den Formue- og Lejlighedsskat, som vi have i Kommunerne, faa den her foreslaaede Skat til Staten, saa vil man her hjemme foreløbig vistnok finde sig tilstrækkelig mættet med Indkomstskat.

Det ærede Medlem for Esbjerg (Bluhme) har henstillet til mig et Forslag, som jeg indrømmer i og for sig kunde have ikke saa lidt tiltalende, men hvis

Gennemførlighed jeg ganske vist anser for at være noget tvivlsom. Hans Tanke er den, at Gammelskatten skal bortfalde som Skat, saaledes som Lovforslaget gaar ud paa, men at den samtidig skal vedblive at hæfte paa Ejendommene som Prioritetsrente. Vedkommende Ejer udsteder en Obligation, svarende til det 25-dobbelte af Gammelskattens Beløb, og denne Obligation afkøber Statskassen ham ved at udbetale ham et tilsvarende Beløb i Statsobligation bærende 4 pCt. Rente. Besidderne af fast Ejendom vilde altsaa herved opnaa, at de straks fik den Værdiforøgelse, som Gammelskattens Ophævelse vil bringe deres Ejendom, omsat i en kontant Kapital — idet jo nemlig den 4 pCt. Statsobligation vil kunne realiseres og utvivlsomt realiseres til pari. Staten for sit Vedkommende vilde vinde det, at for saa vidt disse Obligationer kunde konverteres, tjener Staten en aarlig Rentedifference, saaledes at naar der er gaaet et tilstrækkeligt Antal Aar, vil Staten have indvundet en Erstatning for det Tab, som Gammelskattens Opgivelse medfører. Det er jo en ganske snild Tanke; det er en enkelt Udførelse af mange Forslag af lignende Art, som have tilsigtet en successiv Amortisering af Gammelskatten. Der er ikke i og for sig noget principielt til Hinder for at bringe denne Tanke til Udførelse. Men jeg er mindre sikker paa, at det vil lade sig gøre, naar det skal kombineres med Indførelse af en Ejendomsskyld. Thi det vil altsaa sige, at der bliver paalagt Ejendommen den ny Skat Ejendomsskylden, medens samtidig Gammelskatten faktisk fremdeles bliver liggende, og ganske vist vil Ejeren faa en tilsvarende Kapital til Disposition, men naar denne Kapital har faaet Ben at gaa paa, saa bliver Ejendommen tilbage med den dobbelte Byrde, og saa kunde jeg tænke mig, at man om en Menneskealder kom og sagde, at nu vilde man have Gammelskatten afskaffet en Gang til. I saa Fald synes det mig heldigere at faa Ende paa den en Gang for alle. Men i alle Tilfælde, hvis det ærede Medlem kan vinde Tilslutning for sin Tanke, skal jeg ikke have noget imod at tage den under Overvejelse. Kun anser jeg det for umuligt at gøre en Ændring af den Art i Loven, saaledes som den nu foreligger; det er af de Ting, man kunde gøre ved Siden af, saafremt man ellers anser det for ønskeligt.

Saa til Slutning følgende. Man har talt om, at Gennemførelsen af disse Skatte- love er bleven en politisk Nødvendighed.